

LOT

LOT

ROEL LAUMANS

Schrijver: Roel Laumans

Coverontwerp: Els & Roel Laumans

ISBN:

© Roel Laumans

www.mijnbestseller.nl

Ook van de schrijver:

‘Twee keer dood’, een roman over de camperreis van de mysterieuze Isis naar lapland. Waarom maakt ze de reis en waarom mist ze twee vingers?

LIFE2LIVE - 1

‘Dat moet wel een waanzinnig project zijn, als ze het zo geheim willen houden. Enig idee?’

Ik denk even kort na en probeer een antwoord te verzinnen voor Marion. Mijn vriendin zit tegenover me aan tafel en rolt de rode wijn door haar glas terwijl ze de vraag stelt.

We zitten deze avond gezellig te kletsen. De borden van ons avondmaal staan nog op tafel. Het is al tien uur zie ik op de Seiko aan de muur boven de haard. Morgen weer vroeg op.

‘Tja, ik weet het niet, ik heb geen idee. Er zijn wel vaker gezamenlijke projecten met andere partijen. Maar zo iets geheims, ik heb verder nog geen bericht gehad en wacht het maar gewoon af.’

Ik heb Marion net verteld dat ik gevraagd ben voor een nieuw project op mijn werk. Ik adviseer over beleid en ben verantwoordelijk voor een aantal strategische projecten die te maken hebben met het betaalbaar houden van de zorg. De zorgkosten stijgen jaarlijks met vier tot zes procent, en afgelopen jaar zelfs met acht.

Mijn baas Bert deed een beetje geheimzinnig en vertelde me bij het koffiezetapparaat dat hij me een mail ging sturen die strikt vertrouwelijk was. Dat gebeurt nooit bij ons. We hebben een heel transparante club. Ik heb het bericht wel drie keer gelezen:

‘Hi Rolf,

Ik heb bericht via de NVZ gekregen met de vraag of wij mee willen doen in een project genaamd ‘Life2Live’. Het ministerie, de NZA en de drie andere grote zorgverzekeraars zijn ook gevraagd. Ik geloof dat het Amsterdam UMC ook mee doet. Volgens mij is dit een prima project voor jou. Je krijgt een mail van iemand van Life2Live, met een datum en een locatie voor je eerste meeting. Het is allemaal nog vertrouwelijk. Ik denk dat het goed is als je hier met niemand over praat. Binnen VGM weet verder niemand van dit project. En dat wil ik graag zo houden. Kan ik op je rekenen? Bert’

De NVZ is de Nederlandse Vereniging van Zorginstellingen, de NZA is de Nederlandse Zorg Autoriteit. Ik werk al twaalf jaar bij VGM, de Verzekeraar voor Gezonde Mensen. VGM is een grote coöperatie en is met 1,2 miljoen verzekerden de derde speler in Nederland. Vreemd is dat de NZA en NVZ meestal lijnrecht tegenover elkaar staan, maar nu dus blijkbaar samen in dit project mee doen.

‘Ik vind het wel spannend, moet ik zeggen. Ik heb Bert nog nooit zo geheimzinnig zien doen. En dat niemand er verder vanaf weet? Zelfs de hoofddirectie blijkbaar niet?’

Marion lacht sexy haar tanden bloot en legt haar kin op haar handen. Haar lippenstift glimt nog steeds in het licht van de tafellamp. Of zou ze vanavond nog haar lippen opnieuw hebben gestift? Ik besef weer hoe prachtig ik haar vind, nu nog steeds, zo’n vijftien jaar na onze eerste zoen.

‘Misschien is dit wel die kans die je nodig hebt. Dit moet wel een heel belangrijk project zijn. Stel je voor. Dan gaat het misschien toch nog gebeuren, directeur De Haes!’

Ik glimlach met haar mee. Ik zit inmiddels al weer zo’n vier jaar in deze baan en had een paar weken geleden nog een gesprek met Bert gehad over het vervolg van mijn carrière.

De markt is nu heel goed, twee van de consultantsbureaus waar ik mee werk, hebben ondubbelzinnig laten weten dat ze me wel willen inlijven. Met de belofte dat ik snel partner kan worden. Voor mij is het best een dilemma. Ik denk dat ik het advieswerk wel leuk vind, maar ik vraag me af of ik niet toch liever zelf aan de knoppen zit en verantwoordelijk wil blijven voor mijn eigen beleid. Een partner verdient al gauw twee tot twee en een halve ton, dat is bijna twee keer zoveel als ik nu verdien. Daarnaast is het zo dat ik nu maar weinig reistijd heb. Ik pendel tussen Abcoude en Amsterdam en pak af en toe de trein naar Den Haag. Als ik consultant word, kan ik mijn dagelijkse fietstochtjes op mijn Pedelec naar het werk wel vergeten. Bert had, zoals het hoort,

goed naar me geluisterd en begripvol gereageerd met cryptische signalen dat ik moest afwachten. Dat er wat gaande was binnen VGM en dat er misschien wel kansen voor me zouden komen en dat ik honderd procent op zijn support kan rekenen als er een mooie positie vrijkomt.

‘Wie weet? Laten we maar eerst afwachten. Niet op de zaken vooruitlopen. Ik moet naar bed, morgen weer vroeg op. Ga je mee?’

‘Zo vroeg? Ik ga nog even voor de buis hangen. Misschien maak ik je straks wel wakker. Welterusten.’

Terwijl ik mijn tanden poets, zie ik mijn iPhone oplichten. Ik check mijn VGM-mail en zie een vreemd bericht. Een bericht dat normaal zeker in de spambox was verdwenen. Vreemd.

‘Dag Rolf, dit is een bericht van Life2Live. Ga naar je privémailbox en kijk naar een bericht van info@l2l.com. Het kan ook in je spambox zitten. Open dat bericht en volg de instructies op.’

Heeft Bert mijn privémail aan deze mensen gegeven? Dat is het eerste wat ik denk. Ik probeer zaken en privé altijd zoveel mogelijk gescheiden te houden. Met mijn tandenborstel nog in mijn mond scrol ik door de spambox en zie het bericht van L2L staan. Kan ik dit echt veilig openen? Klik. De afzender is info@L2L.com.

‘Dag Rolf, de communicatie gaat vanaf nu altijd via dit mailadres. Maak nu eerst twee foto’s van jezelf en reply die. Eén foto moet uitgezoomd zijn, inclusief je schouders. De andere foto moet een close-up zijn van je neus en ogen. Als je een bril draagt moet je die af zetten. Als de foto’s niet goed zijn laat ik dat weten. Daarna krijg je meer instructies. Wil je dit nú doen?’

Ik aarzel en check eerst dat webadres, www.L2L.com. De website bestaat niet. Dan zoek ik op Life2Live, en krijg allerlei hits op

youtube en een website over armoedebestrijding, maar niets wat lijkt op het project. Wat zal ik doen? Ik app naar Bert. Zou hij nog online zijn? Ik wacht tot de vinkjes blauw kleuren. Maar mijn geduld verliest het van mijn nieuwsgierigheid. Ik maak snel de twee foto's en druk op send. En nu? Er komt geen antwoord. Ik blijf naar het schermstarende en beseft direct dat dit geen enkele zin heeft. Ik neem mijn telefoon nooit mee naar bed. Zal ik dat nu wel doen?

In bed lig ik te piekeren. Moet ik dit aan Marion vertellen? Wat weet Bert? Wanneer krijg ik een volgend bericht?

Als ik later het bedlampje uit hoor gaan en een koude hand op mijn heup voel, beseft ik dat ik heel snel in slaap ben gevallen. Ik draai me om en verheug me op de smaak van haar lippenstift.

LUUK - 1

Ik durf niet te kijken.

Henk knijpt zachtjes in mijn hand. Luuk lijkt er vredig bij te liggen, ook al zit zijn gezicht totaal in het verband. Op de achtergrond het onrustige gepiep van zijn jonge hartslag. De dokter is een jonge, wat spichtige vrouw. Haar oren steken door haar dunne rossige haar. Haar sproeten en haar bleekroze lippen vormen de enige kleur in haar bleke gezicht. Zelfs haar wallen zijn grijswit.

Ze ziet er vermoeid uit en probeert een glimlach op haar lippen te krijgen. Terwijl ze voor zich uit staart, wikkelt ze heel voorzichtig het verband van Luuk zijn hoofd. Ze fluistert zachtjes, lieve woordjes denk ik, maar ik versta het niet. Luuk is verdoofd, zijn lichaam oogt slap. Terwijl de dokter doorgaat met het afwikkelen van het verband, lijkt de frequentie en het volume van de piep te stijgen.

‘Oh, let daar maar niet op, het is normaal dat het hart wat harder gaat slaan als we met hem bezig zijn.’

Ik blijf maar kijken naar het witte verband en verwacht elk moment dat het windsel rood gaat kleuren. Of roze. Of dat het blijft plakken aan zijn huid. Ik bereid me voor op de brandende pijn die ik mee ga voelen als het laatste stukje verband van zijn huid wordt gehaald. Het afwikkelen duurt oneindig. Henk laat mijn hand los en pinkt zo onopvallend mogelijk een traan uit zijn oog. Het onvermogen om niets te kunnen doen knaagt zichtbaar aan hem. Al de hele week.

Het is vandaag precies zeven dagen geleden. Het verjaardagsfeestje was druk, maar wel gezellig. Luuk had vier vriendjes en vijf vriendinnetjes uitgekozen. De jongens hadden op zijn kamer zitten gamen en de meiden zaten wat te chillen onder de veranda. Henk had de Weber aangestoken en daarna hebben we samen met de kinderen het vlees en de groenten aan stokjes geregen, de kipkluijjes gekruid en de aardappelen in folie gewikkeld. De verrassing was groot toen Henk met twee flessen kinderchampagne aan kwam zetten. De plastic gekleurde champagneglazen maakten het nog feestelijker en iedereen

proostte enthousiast op de verjaardag van Luuk. We hadden alles onder controle. Ik voelde me moe, dat weet ik nog wel. Ik had die nacht slecht geslapen na een veel te drukke week.

Ik houd het nu niet meer en schiet in tranen. Wat ik zie, is niet te beschrijven. Henk pakt me vast en draait me naar zich toe. Zijn troostende hand in mijn haar heeft geen enkel effect. Ik draai mijn hoofd langzaam naar Luuk en zie het nu wat beter. Door mijn betraande ogen zie ik wazig de zwarte gaten in een opgezwollen roodoranje hoofd.

Luuk is onherkenbaar. Daar kan net zo goed iemand anders liggen. Zijn tanden zijn zichtbaar als bij een doodshoofd, hij heeft geen lippen meer. Waar zijn neus zat zitten nu twee zwartomrande gaten. Ik zie geen oren. En overal stukjes zwart, verkoolde huid. Ik durf niet verder te kijken en ren naar de gang. Henk volgt me meteen. Ik kan de neiging om over te geven maar net onderdrukken.

‘Ik, ik...’

Ik krijg geen adem en begin hard te hoesten. Henk pakt me weer zachtjes vast en legt mijn hoofd tegen zijn schouder. Na een tijdje hef ik mijn hoofd op en kijk ik in zijn natte ogen. Snot glinstert in zijn neusgaten. Hij snuift en zijn ogen gaan onzeker zoekend heen en weer van het plafond, naar mij, naar de muren en naar de deur waar Luuk achter ligt.

‘Het komt goed schatje, het moet goed komen. Hij leeft nog gelukkig. We zoeken de beste chirurgen voor hem. En maken er weer onze mooiste Luuk van. Dat beloof ik je.’

De dokter komt met hangende schouders de kamer uit. Ze lijkt wat te aarzelen en kijkt ons niet recht aan.

‘Meneer en mevrouw Van Rooij, pfff, ik weet het. Het is altijd heel moeilijk in te schatten wat er te zien is als we voor het eerst het verband er af halen. Gaat u even mee naar mijn kamer. Dan bespreken we het.’

Even later zitten we in het kamertje van de dokter. Ik dacht nog, wat stom dat ze elkaar hier niet met de voornaam aanspreken.

Op het kaartje op het bureau staat Drs. S. van Elst. Het kamertje is leeg, het bureau is leeg. Zou dit kamertje door alle doktoren gebruikt worden?

‘Het is normaal dat u zo schrikt van de situatie. Luuk heeft in zijn gezicht voor zeventig procent derdegraads verbrandingen. Ik ga zo terug om naar zijn armen en schouders te kijken. Wij vermoeden dat het daar wat minder erg is. We leggen er nieuw gaasverband op en verbinden hem weer. We houden Luuk nog in slaap, in ieder geval tot de volgende verbandwissel. Zijn hart en bloeddruk zijn goed. Er is geen levensgevaar. Maar u moet er wel rekening mee houden dat het een heel lang proces wordt.’

‘Maar, maar, ik zag geen neus. En volgens mij waren zijn oren en ogen ook weg. En zijn lippen. Kan hij nog wel zien? Heeft hij wel oogleden?’

‘Daar kunnen we nu nog niets over zeggen. Maar ik verzeker u dat plastisch chirurgen echt heel veel kunnen. We houden hem aan het infuus. We denken dat het vochtverlies onder controle is en dat de kans op shock nu veel kleiner is.’

Henk gaat agressief staan.

‘Het is nu zeven dagen geleden. Kunnen we dan alleen maar afwachten wat er gebeurt? Dat komt toch nooit meer goed met Luuk? Dat gezicht? Dat ziet u toch zelf ook? We moeten naar een ander ziekenhuis. Hier in Assen zijn toch niet genoeg specialisten. En hoe oud bent u eigenlijk? Dit is voor u toch ook de eerste keer dat u zo iets meemaakt? Ik zie het aan u. En die andere arts, die Luuk deze week behandelde, dat was ook al zo’n jonkie. Met alle respect mevrouw, maar ik denk echt dat we snel de allerbeste specialisten moeten hebben om Luuk te redden.’

De dokter lijkt even te aarzelen, maar herpakt zich snel.

‘Ik begrijp uw emoties heel goed en kan me voorstellen dat u twijfels heeft. Maar ik verzeker u dat ons team een goed team is en dat wij er alles aan zullen doen om Luuk te redden. Het is nog veel te vroeg om definitieve conclusies te trekken. Brandwonden zijn heel ingewikkeld en de genezing is een langdurig fysiek en

emotioneel proces. Bovendien kunnen we Luuk in deze toestand niet vervoeren. Hij moet zeker de komende 24 uur onder controle blijven op de IC. Ik stel voor dat ik nu naar de rest van zijn lichaam kijk en dat we dan verder praten. Maar nogmaals, ik vind het ook verschrikkelijk wat er met Luuk gebeurd is en snap heel goed dat u zich zo machteloos voelt.'

Ik zie hoe Henk weer gaat zitten en zijn gezicht in zijn handen verbergt. Ik aai over zijn rug en bedenk wat ik kan zeggen, maar kan niets verzinnen. Wat moeten we doen? Henk legt zijn handen plat tegen elkaar tegen zijn neus, alsof hij bidt. Hij snuift weer hard en staart naar de muur achter de dokter. Het is afschuwelijk om hem zo te zien. In de afgelopen zeven dagen is hij veranderd van een stoere zelfverzekerde man in een onzekere, vermoeide en agressieve man die bijna niets zegt en alleen maar in zichzelf is gekeerd.

'Kom Ellen, we gaan. We komen straks terug, dokter. Dan praten we verder.'

De gangen van het verouderde ziekenhuis klinken hol. De liftdeur is gekrast en er zitten stickerresten op. Een tl-buis knippert hinderlijk. Als de gammele liftdeuren opengaan, moeten we eerst ruimte maken voor een verpleegster die een ziekenhuisbed duwt. In het bed ligt een oude ongeschoren man met rode korstige vlekken op zijn gezicht, de dekens liggen half over hem heen. Ik zie allemaal blauwe en grijze plekken op zijn borst. Dat die verpleegster die man niet even netjes toedekt als zij met hem over de gang gaat.

We stappen in de lift.

'Dit is echt een kutziekenhuis. Ze doen helemaal niks. Jezus. Oh, schat, ik zag je kijken naar Luuk. Wat afschuwelijk. Wat een afstandelijk trut is die dokter. We moeten hier weg. Luuk moet hier weg. We moeten hulp zoeken. Hij moet hier echt weg.'

Ik ben het met hem eens, hier in Assen gebeurt niets. Het ziekenhuis staat al jaren op de nominatie om gerenoveerd te worden. Het team kinderartsen is al naar Zwolle vertrokken. Ik